

Обещанието На Пегас

приказка за единство
и мир

Глава 1

Имало едно време красив крилат кон на име Пегас. Може би сте чували за него? Дълги години това величествено същество прекарвало дните си, като се реело с лекота из красивото синьо небе или си играело в буреносните облаци, лавирайки между мълниците, често на път да се бие с чудовища рамо до рамо с герои. В този ден обаче Пегас летял бавно, а плясъкът на крилете му бил тъжен. Ако го бяхте загледали повнимателно, щяхте да видите, че плачел; сълзите му падали към земята, където живеели хората.

Пегас — вечен пътешественик, бил прекарал целия си живот на древен континент. С течение на времето общностите от хора, които живеели там, се обединили в множество различни държави. Някои от тях били големи, други — малки; в едни имало пясъчни пустини, в други — искрящи ледници, в някои имало отрупани с цветя полета, а в други — величествени планини; в някои имало ниски квадратни сгради, а в други — високи здания със заострени върхове. Тези сгради били изградени в съответствие с климата на всяка земя — построени от дървен материал, със сложна конструкция и мотиви. Във всяка държава се говорело на уникален език и Пегас обичал да слуша тези езици, докато летял от място на място.

Заради всички тези разлики ще си помислите, че нямало нищо общо между хората, които живеели в тези държави. Ще сгрешите обаче. Във всяка държава децата се смеели по улиците на път към училище, земеделските стопани работели по полетата, писателите пишели книги, а музикантите свирели весела музика, на която хората да танцуват. Навсякъде хората купували и продавали вкусна храна и разноцветни дрънкулки на оживени улични пазари, а вечер всеки се прибирал къщи при семейството и любимите си хора. За Пегас всички държави били красиви и той обичал да ги посещава.

Защо плачел тогава?

Заради това, което виждал от небето. Докато летял над така обичния си континент, забелязал, че е започнало да се случва нещо ужасно.

Въпреки че хората имали много общи неща помежду си, разликите между тях пораждали неразбирателство. Те изгубили доверието си едни в други, станали подозрителни и започнали да се страхуват едни от други. Проблемите между държавите се увеличили и те започнали да си обявяват война. Някога пъстрите и щастливи общности, които живели там, сега били разделени; семействата бягали, а войските се разраствали. Хората спрели да работят, училищата затворили, а стопаните изоставили нивите си. Останките от бомбардирани сгради стърчали, обвити в гъст дим. Униформени войници стояли на стража навсякъде, но никой не се чувствал в безопасност.

Високо горе Пегас не можел да повярва на очите си. Всичко, което виждал, било болка и страдание. Какво можел да направи? Как можел да помогне? Не разбирал защо хората са се обърнали едни срещу други.

Отчаян, той затворил очи и заплакал. Не издържал повече и затова в този момент решил да напусне обичния си континент. Отлетял далеч от градовете, от планините и полята, от ледниците и пустините, докато накрая се спуснал в гъста и тъмна гора. Като кацнал край една спокойна река, той прибрал крилете си и си обещал: „Никога повече няма да разперя криле, искам да избягам от болката на войната, която разрушава скъпия ми континент.“ С години Пегас бродел из гората и никога не срещнал нито един човек. Единствените му другари били животните.

Една сутрин, на път към реката, той срещнал голям бял бик, който пиел вода. До бика стояло тайнствена девойка с черна коса и тъмни очи. Тя била облечена в красива рокля с преливащи цветове и ярки мотиви, а когато се движела, сякаш мънички звезди танцували около нея. Цветовете на роклята ѝ напомняли на Пегас за многото пъстри общности на държавите, които изоставил. Девойката надникнала над главата на бика, когато той се навел, за да отпие отново. Погледнала Пегас и се усмихнала.

— Добро утро, Пегас! — поздравила го тя, сякаш го познавала. Дойдохме тук, да си починем за малко и да пием вода.

Изненадан, Пегас отвърнал: — Ти ме познаваш? Мина много дълго време, откакто за последен път видях човек, и си мислех, че може всички да сте ме забравили, но се радвам много да те видя.

Преди да успее да попита тайнствената девойка коя е тя или какво прави в гората, тя възкликнала: — Наистина ли? Но как така не си срещал никого?

— Хората обикновено не навлизат толкова навътре в тъмната гора — отвърнал той. — Твърде заети са да се бият и да унищожават всичко, което са изградили. Затова съм тук, за да бъда възможно по-далеч от войната — отклонил поглед той.

— Но, Пегас — нежно казала девойката, — войната свърши.

— Свършила е? — Пегас не можел да повярва на ушите си. Той заподскачал и възкликнал: — Но как?! Това е страхотна новина! — Спомените за дружелюбието и радостта на континента преди войната му били скъпи и той копнеел да се върне. Очаквал и девойката да е така развълнувана, но вместо това тя го погледнала сериозно.

— Да, войната свърши. Хората обаче се промениха: те са изплашени и разочаровани. Къщите им са унищожени и те се страхуват, че отново може да избухне война. Загубили са надежда.

Пегас разпознал чувството за безпомощност — то било страшно и самотно чувство. Разбрал, че трябва да действа. — Помня времена, когато държавите живееха рамо до рамо в мир. Искам да припомня на хората за тези времена и да им помогна да се обединят отново — казал той решително.

Девойката кимнала в съгласие. — Имаш ли представа как би могъл да сближиш хората след войната? — попитала го тя.

За момент Пегас останал безмълвен, дълбоко замислен, докато се събирала малка група от любопитни горски животни, за да гледат него и новодошлата представителка на човешкия род. — Мирът ще бъде възможен само ако хората намерят нещо, което е скъпо на всички, нещо, което да им покаже какво общо имат помежду си. Аз ще им помогна! — казал той, като изведнъж решително разперил огромните си криле. Животните ахнали от възхита — никога досега не го били виждали да разперва крилете си.

Девойката кимнала. — Ако хората се обединят около обща цел, ще видят какви са общите им нужди, ще изградят доверие и ще се научат да не воюват помежду си, а да преговарят, когато имат разногласия. И не само това — хората ще открият, че са по-силни, когато са обединени. Каква добра идея, Пегас!

Пегас отвърнал: — Днес ще напусна тази гора и ще отида при тях. Благодаря ти, че дойде и ми каза за края на войната! Струва ми се, че ме чака много работа.

— Желая ти всичко най-добро! — каза девойката. — Ще ми се да дойда с теб, но с Бика само ще те забавим в твоята мисия. Вместо това настоявам с теб да дойде най-близкият ми приятел — Гълъбът. Сигурна съм, че ще бъдете страхотен екип.

Гълъбът, който стоял на близкото дърво, полетял към Пегас и леко кацнал на земята пред него. — Здравей, Пегас, очаквам с нетърпение да работим заедно!

Девойката се качила на гърба на бика и се усмихнала. — Знам, че ще успеете!

Бикът бавно се затичал и започнал да се отдалечава. — Не ми каза как се казваш! — извикал след нея Пегас.

— Европа! — извикала девойката в отговор, преди двамата с Бика да се изгубят от погледа, оставяйки диря от избледняващи звезди след себе си. Пегас се почувствал объркан. Защо девойката изчезнала така внезапно и как щял да убеди хората да се обединят и да живеят в мир?

Приказката, която слушате, е измислица, но може да сте забелязали няколко елемента, които съществуват в истинския живот?

Континентът Европа носи името на Европа, принцеса от гръцката митология. Според мита Зевс — богът на небето и гръмотевиците — се влюбил в нея. Превърнал се в бял бик и я отвел на остров Крит, за да живее с него.

Европа е един от седемте световни континента. С географското и културното си многообразие той обхваща 44 държави и е дом на над 700 милиона души. Има изобилие от красиви места с впечатляващи история и култура. Много от световноизвестните учени, изобретатели, художници, композитори, както и популярни артисти и успешни спортисти са родени там.

Но историята на Европа не е свързана само с велики постижения.

Има и много неща, с които не се гордеем. През вековете европейските държави са водели ужасни войни помежду си. Обикновено тези войни са били заради власт, собственост или религия. През XX век на континента са избухнали две големи войни, в които в крайна сметка са се включили и други държави от целия свят. Ето защо те се наричат световни войни. Войните са отнели живота на милиони хора и са оставили Европа бедна и в руини.

Европейците били изтощени от загубата и разрухата и се страхували за бъдещето. Можело ли е да се направи нещо, за да се предотврати избухването на нова война между техните държави? Можело ли е разногласията им да се разрешат по друг начин, а не чрез войни? Нека изслушаме следващата глава, за да видим какво ще стане в приказката за Пегас.

Глава 2

Пегас се взирал в точката на хоризонта, където изчезнала девойката. Макар все още да имал много въпроси, той знаел, че няма време за губене. Разперил крилете си и рамо до рамо с Гълъба направил един последен кръг над гората, като се сбогувал с приятелите си животни, преди двамата да се отправят на път. Не след дълго започнали да виждат големи градове в далечината и селца под себе си. От сградите вече не се издигал дим, но и не се чували нито смях, нито музика. Настроението било мрачно — хората седели унили, с клюмнали глави.

— Ужасно е да видиш тези държави и техните хора в толкова окаяно състояние. Трябва да им дадем надежда и да ги напътстваме към дълготраен мир — мислел си на глас Пегас.

— Първо, трябва да разберем какво е важно за хората — отговорил Гълъбът.

Отдалеч видели група хора да седят до малка къщичка в подножието на планината.

— Хайде да кацнем и да се опитаме да поговорим с тях — предложил Гълъбът. — Ако пътуваме от място на място и говорим с достатъчно хора, може да успеем да открием нещо, което е важно за всички.

Пегас леко кацнал недалеч от групата хора и се доближил до тях в тръс, а Гълъбът летял до него. Хората се изправили, сепнати от крилатия кон, който се появил от небето.

— Не се страхувайте — извикал Пегас, като забавил ход. — Дошли сме, защото искаме да поговорим.

Хората гледали с недоверие неочакваните си посетители.

— Ти Пегас ли си? — попитала една жена с широко отворени невярващи очи.

— Да — потвърдил той.

“ — От години не сме те виждали да летиш в небето! Мислехме, че си заминал завинаги.

Пегас навел глава, сякаш за да се извини. — Тръгнах си, когато избухна войната, но така се зарадвах, когато чух, че е свършила. Върнах се колкото може по-бързо и всъщност съм дошъл, за да ви помогна да изградите едно по-мирно бъдеще.

Един мъж се обадил. Имал скептично изражение. — Вярно е, войните свършиха. Не съм сигурен обаче, че ще намериш начин да постигнеш траен мир. Сред тълпата се разнесли гласове в знак на съгласие.

— Мирът по земите ни би бил сбъдната мечта — казаха същата жена, — но в момента имаме съвсем различни проблеми. Домовете ни са унищожени, но нямаме дървен материал, за да ги построим отново.

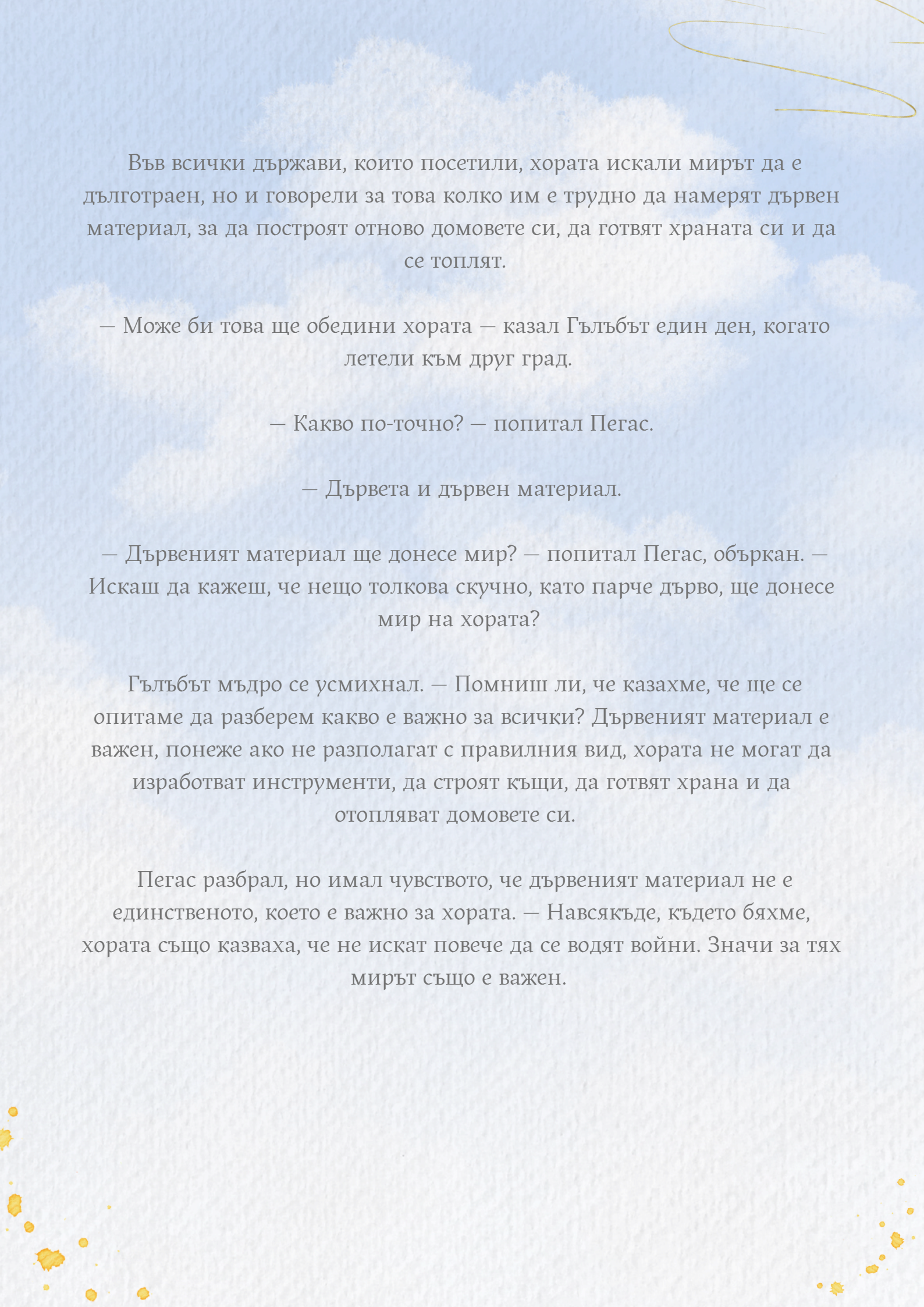
Знаем как да го направим — казаха тя, посочвайки голям трион и работна маса, която била използвана за нарязване на дървета на дълги дъски, — но горите изгоряха. Не ни останаха дървета.

— Понеже няма дървен материал, не можем и да нахладим огън, за да сготвим храната си или да стоплим домовете си — добавил още някой.

— Тук работеха някои от нас преди войната — казал скептичният мъж от по-рано, като показал планината зад себе си. — Тук имаше насаждения от дървета, които внимателно управлявахме, за да осигуряваме дървен материал за целия град, но вече няма нищо.

Една възрастна жена казаха. — Без дървен материал нищо не можем да построим отново. Искаме просто да продължим живота си в мир. Но войната напълно изчерпа и унищожиха всичко, от което се нуждаем, за да се издържаме.

Пегас и Гълъбът слушали хората внимателно. Трябвало да се помисли за много неща. Когато всички споделили тревогите си, Пегас и Гълъбът им благодариха и продължили пътуването си.

Във всички държави, които посетили, хората искали мирът да е дълготраен, но и говорили за това колко им е трудно да намерят дървен материал, за да построят отново домовете си, да готвят храната си и да се топлят.

— Може би това ще обедини хората — казал Гълъбът един ден, когато летели към друг град.

— Какво по-точно? — попитал Пегас.

— Дървета и дървен материал.

— Дървеният материал ще донесе мир? — попитал Пегас, объркан. — Искаш да кажеш, че нещо толкова скучно, като парче дърво, ще донесе мир на хората?

Гълъбът мъдро се усмихнал. — Помниш ли, че казахме, че ще се опитаме да разберем какво е важно за всички? Дървеният материал е важен, понеже ако не разполагат с правилния вид, хората не могат да изработват инструменти, да строят къщи, да готвят храна и да отопляват домовете си.

Пегас разбрал, но имал чувството, че дървеният материал не е единственото, което е важно за хората. — Навсякъде, където бяхме, хората също казваха, че не искат повече да се водят войни. Значи за тях мирът също е важен.

Гълъбът се съгласил. — Ако успеем да накараме хората от различните държави да работят заедно, за да отглеждат дърветата си и да добиват дървен материал, тогава те ще се обединят около тази дейност и може би ще открият, че имат и други общи неща помежду си. Това може да е началото на поддържането на мира между техните държави.

Очите на Пегас светнали от вълнение. — Ако в една област има мир, това може да насърчи мира и на други места, а хората ще се научат как да работят заедно по много различни въпроси!

— Трябва да съберем водачите на тези държави и да им обясним идеята си, че съвместната работа за отглеждане на дървета и добив на дървен материал може да бъде начин за предотвратяване на войната — казал Гълъбът.

Идеята на Пегас и Гълъба да обединят народите на своя свят чрез споделяне на ресурси, като дървен материал, отразява история, случила се в истинския живот.

Точно както войната в приказката, войните в Европа са довели до ужасни разрушения и смърт. Европа е останала в руини. Лидерите на европейските държави се нуждаели от добър план, за да не допуснат отново да се случат такива ужасни неща. Един французин на име Жан Моне мислил много за това и осъзнал, че на една държава са нужни две неща, за да води война: желязо за производство на стомана за оръжия и въглища за хранване на фабрики и железопътни линии с енергия. В Европа имало изобилие от въглища и стомана: ето защо европейските държави са можели да правят оръжия и да воюват. Затова Жан Моне предложил план, който дотогава не бил прилаган: да се убедят двамата отдавнашни съперници – Германия и Франция, да работят заедно за производството на въглища и стомана и така трудно ще се стигне до война между тях, тъй като те ще се научат да преодоляват различията си. Жан Моне споделил тази идея със своя приятел Робер Шуман, който бил министър във френското правителство. Робер Шуман сметнал идеята за брилянтна и я обявил в реч на 9 май 1950 г. Това било началото на проект за мир, който сега се нарича Европейски съюз.

Мислите ли, че Робер Шуман се е притеснявал от реакцията на хората на плана за обединение на Европа? Мислите ли, че е било лесно за държавите от Европа да се обединят? Нека видим какво ще се случи с плана на Пегас и Гълъба.

Глава 3

През следващите седмици Пегас, с помощта на Гълъба, събрал заедно водачите и народите от различните държави. Внушителна гледка било, когато всички най-после се събрали на едно място. Сърцето на Пегас потрепвало от възмущение, когато ги видял всички заедно. Това му напомнило за времето преди войната. Техните езици и култура, дрехите, които носели, били различни, но имали толкова общо помежду си. Всеки искал щастие и мир за семейството си. Било прекрасно отново да ги види заедно.

— Мили хора — започнал Пегас, — благодаря Ви, че дойдохте тук днес! Поканихме Ви на тази среща, за да Ви убедим, че ако Вашите различни държави работят заедно, за да отглеждат дървета и да добиват дървен материал, тогава ще бъде възможен траен мир.

— Отглеждането на дървета ще предотврати война? Как така? — невярващ, попитал един от лидерите.

— Ако всяка държава отглежда дървета, които виреят в собствената си среда, и всички се съгласите да си разменят отгледания от Вас дървен материал през границите си, тогава всички ще имате равен достъп до тези важни материали. Така ще се намали напрежението между Вашите общности, а Вие ще имате стимул да водите открит и добронамерен диалог; ще преговаряте помежду си, вместо да водите войни. Освен това някои видове дървен материал са здрави и са подходящи за строеж на къщи, други са много сухи и са подходящи за палене на огън, за да се приготвя храна и да се поддържа топлина, а трети са пъстри и красиви, когато от тях се изработят украшения като тези, които сте продавали на пазарите си преди войната. Като разменя със съседите си дървения материал, който произвежда, всеки ще се научи как да споделя. Никая държава няма да стане по-силна от другите и всеки ще просперира — обяснил Пегас.

— Само че всяка държава е различна и всеки говори на своя език — възразил един лидер. — Как ще работим заедно?

Пегас тъкмо щял да отговори, когато внезапно от тълпата се обадила една възрастна жена. — Помня дните, когато хората от различни държави търгуваха помежду си. Намирахме начини да общуваме, дори станахме приятели въпреки различията си. Значи е възможно!

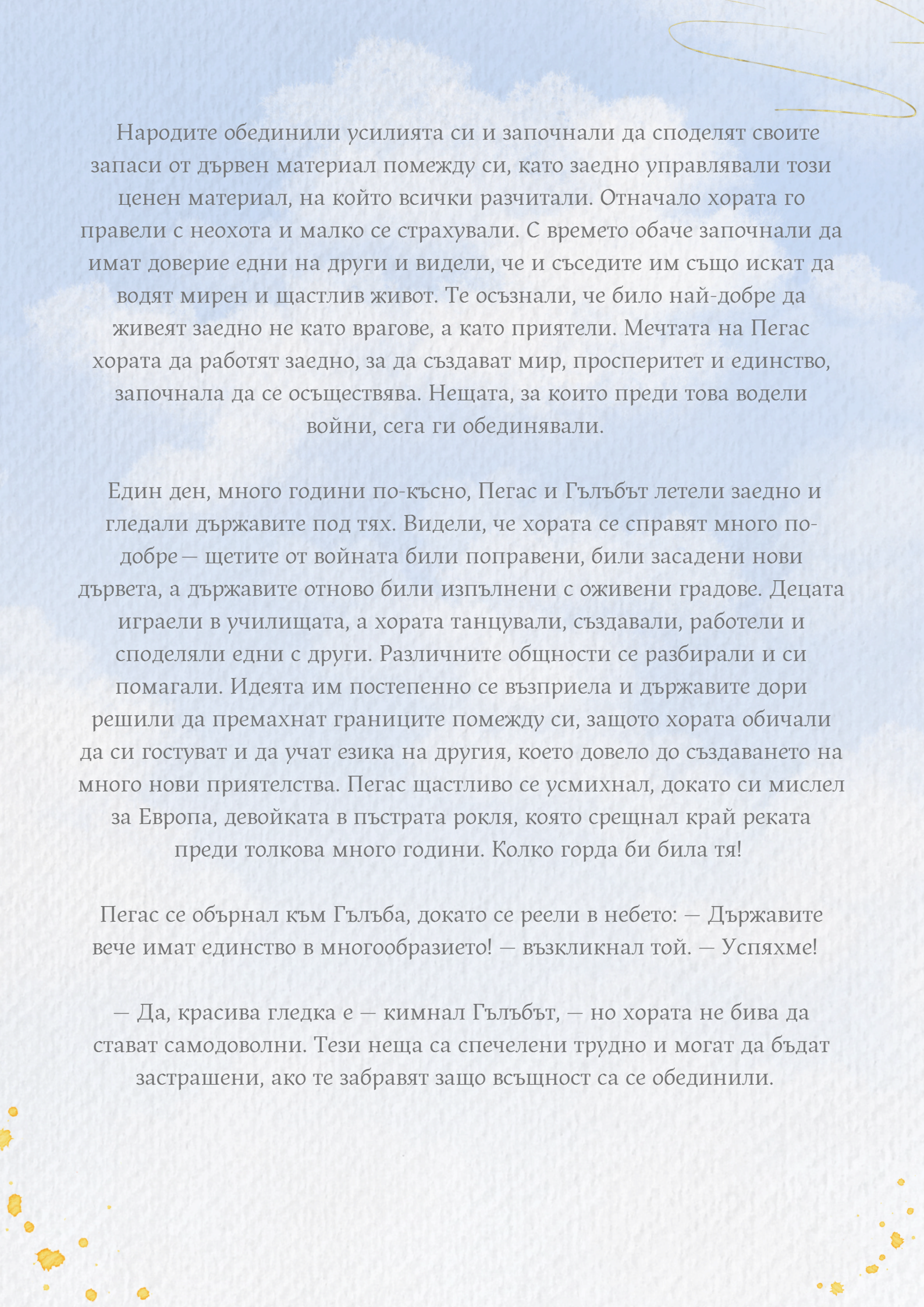
— Да, аз също помня това! — възкликнал още някой. И други хора в тълпата повторили тези думи.

— Мирът е възможен! — добавили други.

— Да! Искаме мир! — викала тълпата.

Пегас изпитал облекчение и радост, щом чул това. След като тълпата утихнала, той дал един последен съвет на различните държави: — Мирът и съвместната работа няма да се случат изведнъж, но с малки стъпки ще изградите истинско доверие и грижа помежду си.

В този ден имало големи празненства, докато се разпространявала новината, че хората са предпочели да работят заедно за мир.

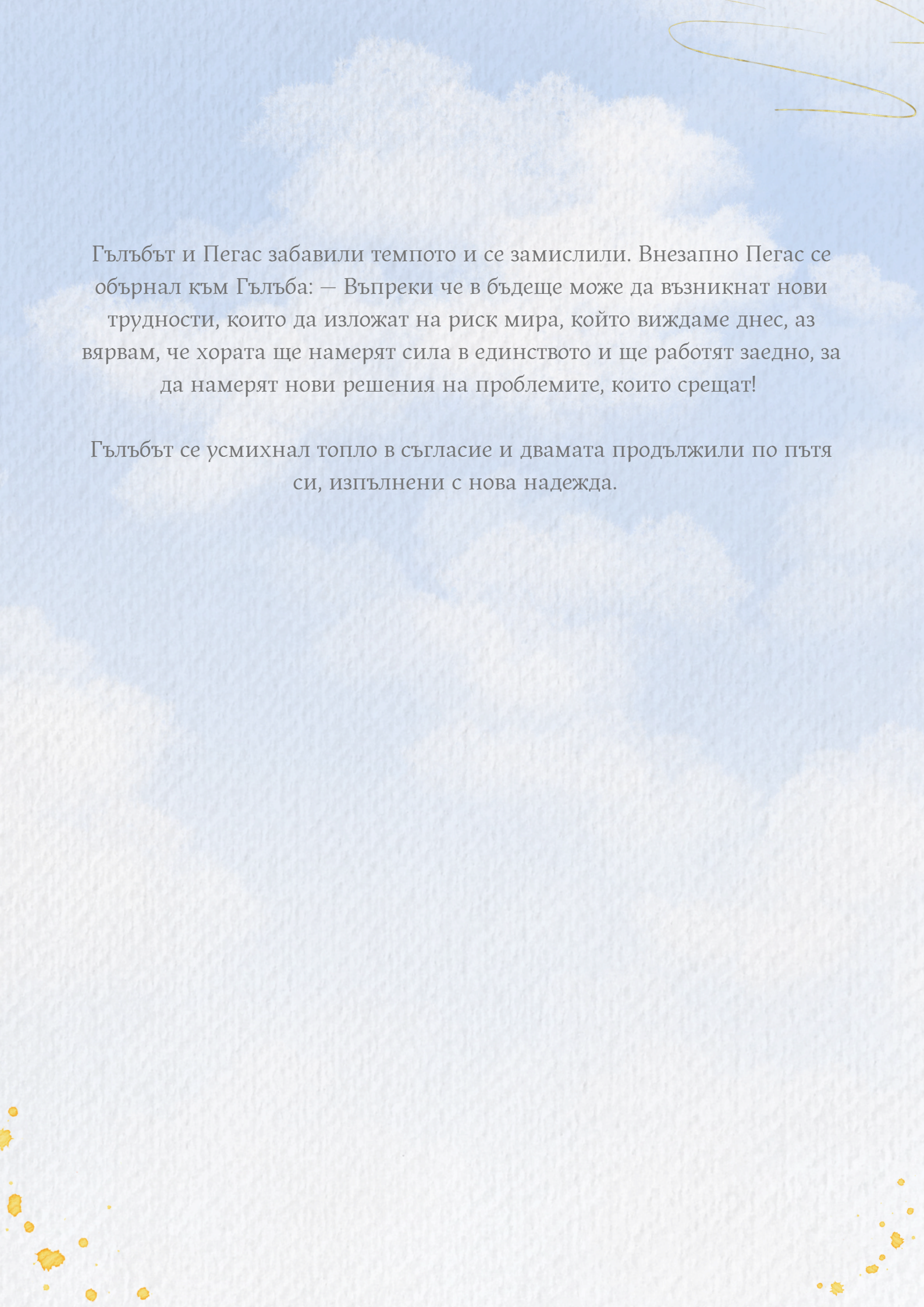
Народите обединили усилията си и започнали да споделят своите запаси от дървен материал помежду си, като заедно управлявали този ценен материал, на който всички разчитали. Отначало хората го правели с неохота и малко се страхували. С времето обаче започнали да имат доверие едни на други и видели, че и съседите им също искат да водят мирен и щастлив живот. Те осъзнали, че било най-добре да живеят заедно не като врагове, а като приятели. Мечтата на Пегас хората да работят заедно, за да създават мир, просперитет и единство, започнала да се осъществява. Нещата, за които преди това водели войни, сега ги обединявали.

Един ден, много години по-късно, Пегас и Гълъбът летели заедно и гледали държавите под тях. Видели, че хората се справят много по-добре — щетите от войната били поправени, били засадени нови дървета, а държавите отново били изпълнени с оживени градове. Децата играели в училищата, а хората танцували, създавали, работели и споделяли едни с други. Различните общности се разбирали и си помагали. Идеята им постепенно се възприела и държавите дори решили да премахнат границите помежду си, защото хората обичали да си гостуват и да учат езика на другия, което довело до създаването на много нови приятелства. Пегас щастливо се усмихнал, докато си мислел за Европа, девойката в пъстрата рокля, която срещнал край реката преди толкова много години. Колко горда би била тя!

Пегас се обърнал към Гълъба, докато се реели в небето: — Държавите вече имат единство в многообразието! — възкликнал той. — Успяхме!

— Да, красива гледка е — кимнал Гълъбът, — но хората не бива да стават самодоволни. Тези неща са спечелени трудно и могат да бъдат застрашени, ако те забравят защо всъщност са се обединили.

Гълъбът и Пегас забавили темпото и се замислили. Внезапно Пегас се обърнал към Гълъба: — Въпреки че в бъдеще може да възникнат нови трудности, които да изложат на риск мира, който виждаме днес, аз вярвам, че хората ще намерят сила в единството и ще работят заедно, за да намерят нови решения на проблемите, които срещат!

Гълъбът се усмихнал топло в съгласие и двамата продължили по пътя си, изпълнени с нова надежда.

Народите в приказката, която чухте, най-накрая успели да намерят практичен начин, а именно да споделят производството на дървен материал, за да постигнат мир помежду си. Също като тях в истинския живот европейците успешно постигнали мир, като обединили своето производство на стомана и въглища. Така било поставено началото на Европейския съюз, наричан „ЕС“.

Също като в приказката посланието за мир и солидарност се разпространило от едва няколко до множество държави. Съюзът, създаден между държавите от Европа, в началото бил съставен от шест държави и се разширявал, докато към него се присъединили 27-те държави, които днес са част от ЕС.

В Европейския съюз хората уважават взаимно своите култури и езици. Да сме част от един съюз не означава, че губим нещата, които ни правят уникални. За разлика от преди, сега ние ценим нашите различия и се учим едни от други, а едновременно с това сме обединени. Знамето на Европейския съюз има 12 жълти звезди в кръг, които символизират това единство и сътрудничество.

Европейският съюз има и собствен химн, както и специален ден, на който празнуваме постигнатия мир. Европейският химн се казва „Ода на радостта“. Той се основава на Деветата симфония на известния композитор Бетовен. Празникът се нарича Ден на Европа и се отбелязва на 9 май. Помните ли Жан Моне и Робер Шуман, за които говорихме преди малко? Робер Шуман е изнесъл своята реч на 9 май и затова ние празнуваме мира и единството в целия Европейски съюз на този ден.

Днес можете да видите как европейците работят заедно по няколко начина: много европейски държави използват една и съща валута, наречена „евро“. (Обърнете внимание на Европа и белия бик, които са отпечатани върху някои евромонети и банкноти!). Освен това хората от Европейския съюз могат да работят, да учат и да пътуват в другите държави, без да се налага да попълват излишни документи и без да се нуждаят от специално разрешение.

Приказката за Пегас и войната на континента, която чухме, има щастлив край, но за жалост в нашия свят все още има места, на които хората водят войни.

Също като Пегас и ние имаме роля – да гарантираме, че принципът „единство в многообразието“ ще продължи да се прилага, за да има надежда, че повече хора ще могат да живеят заедно в мир и да се радват на различията помежду си.

Нека напишем следващата глава от нашата приказка, като си поставим за цел мир и просперитет за всички!

